

Epidendrum parkinsonianum

Etymologie :

Epidendrum parkinsonianum Hook

synoniemen: *Epidendrum aloifolium* Batem. *Epidendrum falcatum* var. *zeledoniae* Schlechter.

Aulizia parkinsoniana (Hook) Brieg.

Epidendrum zal u ongetwijfeld bekend in de oren klinken. De naam betekent gewoon: "op bomen levend", aangevend dat de meeste soorten op bomen leven. Ook *parkinsoniana* is niet zo bijzonder: hierin wordt de heer Parkinson vernoemd.

Ook de naam *Epidendrum falcatum* wordt wel gebruikt en volgens de Duitse literatuur zijn ze synoniem. De Engelse literatuur beschouwt *E. falcatum* als een ondersoort. Bent u in uw literatuur Duits georiënteerd dan zult u ook moeten meenemen dat deze soort daar nu *Aulizia parkinsoniana* wordt genoemd. In deze zelfde groep is *Epidendrum ciliare* (dus *Aulizia ciliaris* (L.) Salisb.) ondergebracht.

Beschrijving :

Epidendrum parkinsoniana heeft ruimte nodig. Zeker als hij het naar zijn zin heeft, kan hij nogal wat ruimte gebruiken. Het is een grote, hangende, vertakkende soort die epifytisch groeit. De bulben zijn lang en slank, rolrond. Er hangt een vlezig, leerachtig blad aan, 15-30 cm lang en 1-4,5 cm breed. De bloemen ontstaan uit de overgang tussen bulbe en blad. De soort kan met 2 of 3 bloemen tegelijk bloeien. De bloem is 6-8 cm breed; de lip 6-8,5 cm lang en 3-4 cm breed.

Verspreiding:

Epidendrum parkinsoniana komt vrij algemeen voor in Centraal-Amerika, tussen Mexico en Panama. In El Salvador wordt hij gevonden op hoogten tussen 1700 en 1900 meter in vochtig bos; in Panama op hoogten tussen 1300 - en 1800 meter.

Cultuurvoorwaarden:

De oorspronkelijke, hangende groeiwijze nodigt uit om deze soort dan ook hangend te kweken. De ondergrond kan worden gevormd door eigenlijk alle bekende dingen waarop orchideeën gekweekt worden, zolang de mogelijkheid tot hechting maar voldoende is. Zo gauw de plant namelijk goed vast vergroeid zit op kurkschors, dicksoniablok of hout, zullen de wortels alle kanten opgaan en als echte luchtwortels gaan fungeren. Dit houdt dan tevens in dat een goede luchtvochtigheid noodzakelijk is met een gematigd-koele kweekwijze.

Epidendrum parkinsoniana wordt in de gematigde kas aan de koele, lichte kant gekweekt op een vooral luchtige ruime plaats. Hij kan erg veel licht aan, hoewel de bulben soms van nature hardgroen zijn, terwijl toch veel soorten met van die harde bladeren een rode zweem van veel (zon)licht over zich hebben.

De bloeitijd valt (laat) in het voorjaar: maart/mei.

Een niet nadrukkelijke rusttijd, d.w.z. iets minder water en iets lagere temperaturen zijn voldoende. De plant heeft in zijn groeiwijze een zeer decoratieve vorm. Als hij bloeit, is het een schoonheid. Kunt u die lagere temperaturen niet helemaal bereiken, dan is een goede plek bij de steeds opengaande kasdeur of dicht bij het afkoelende glas. Een te vaak te warm groeiende plant geeft een duidelijke teruggang: bladval, voren in het blad, verschrompelen.

In zijn groeitijd houdt hij van een beperkte hoeveelheid mest, toedienen als bladbemesting.

Geschiedenis:

Deze plant won ik ooit in een orchideeënclub, tot drie maal toe zelfs. Telkens betrof het toch wel enigzins verschillende planten. De ene zijn blad was dik, breed en vlezig. De andere eerder smaller en leek zich niet zo mooi open te plooiën. De derde had potlood-dunne bladeren. De plant leek maar nooit ten volle uit te groeien. De eerste twee planten bloeiden reeds meermaals, de derde nog nooit -en ik spreek ondertussen over een tiental jaar ervaring...

Op een beurs zag ik voor het eerst de plant in volle glorie. Een klein plastic mandje zat ergens diep in een kluwen van wortels. Van potmengsel was er helemaal geen sprake meer. Toen won ik mijn eerste plant: slechts enkele bladeren groot. Omdat hij niet groeide zoals ik wilde, verpotte ik hem al een jaar later en iets later weer eens. Tot iemand een bloeiend exemplaar meebracht naar de club. "Een gemakkelijke plant die in de winter aardig koud mag staan en in de zomer buiten vliegt." wist de man te vertellen. En O, ja! Niet verpotten, want daar had de plant een hekel aan. Hij heeft enkel wat houvast nodig en zodra de bladeren starten met groeien, veel water en wat mest. Die uitleg leek zo eenvoudig en eigenlijk is het dat ook! De planten hangen in het koudere deel van mijn kas, ze krijgen in de winter amper water, maar zodra het iets warmer wordt, dan weer wel en liefst met wat meststoffen. Al vroeg in het voorjaar belonen ze me met twee tot drie bloemen per nieuwe scheut.

Copyright © 2008 P & P Orchids /O.V.V., alle rechten voorbehouden.

